

Cô Bạn Nhỏ

Chúng tôi chơi thân với nhau từ hồi còn nhảy cò cò ở sân trường Nữ tỉnh lỵ. Nhà nhỏ D trên đường xuống đầu voi, căn biệt thự xưa cất từ đầu thế kỷ theo kiến trúc kiểu Pháp. Hai đứa cứ sáng chiều có nhau, mỗi lần tan học, chúng tôi băng qua đường quốc lộ, hướng về dinh tỉnh trưởng, ở đó có gốc cây đa sừng sững như ông khổng lồ với tán lá rậm rạp, vườn cánh tay kỳ quái có những rễ phụ lòa xòa bí ẩn mà tội nhỏ chúng tôi lấm lét sợ hãi chạy thụt mạng như ma đuổi mỗi lần ngang qua.. tôi đưa nhỏ D về, lần nào má nó cũng bắt ở lại ăn cơm, và lần nào tôi cũng ăn ngon lành không khách sáo, ăn cơm với nhỏ Dung bao giờ cũng ngon!

D là con cưng trong gia đình, nhỏ sống trong ngôi nhà của bà Cố nó, Bà mất để lại Bà Nội nó ở.. ngôi nhà quá rộng lớn nên có nhiều thế hệ tiếp nối nhau ở... D có đôi mắt to tròn, mái tóc bum bê, nụ cười răng khênh và làn da mỏng thấy cả những chỉ máu li ti trên má.. Đó là tất cả những gì mà tôi nhớ về cô bạn nhỏ một thời tiểu học.

Rồi tôi chuyển nhà đi VL, mất một năm *tiếp liên* vì rớt đệ thất, khi tôi trở lại ST để chuyển vào trường HD thì tôi quên bồng đi cô bạn nhỏ khi chung quanh có nhiều bạn mới, học khác lớp còn không chơi chung, huống hồ D bây giờ học trên tôi một lớp, tôi học buổi sáng và D học buổi chiều.. dĩ nhiên là không đứa nào thoảng gặp lại nhau ở sân trường HD để mà nhắc chuyện hồi xưa, D học đến lớp 9 thì đã chuyển trường mất hút từ dạo ấy..

Biên biệt mấy mươi năm bóng chim tăm cá, tình cờ tôi đọc một cái mail của bạn bè trên mạng tìm thấy CND (HD67-74).. cái họ Châu ngờ ngợ trong trí nhớ, tôi hỏi chị BT (bạn cùng lớp với CND) “*có phải D ở đường đầu doi, có phải D trong ngôi nhà cổ, có phải D má lúm đồng tiền...*” Đúng rồi, nó đó... BT xác nhận thông tin, tôi vội vã gởi mail riêng cho cô bạn một thời nhỏ xiu, một cú phone xuyên lục địa và hai đứa nhận ra nhau vui mừng tíu tít..cái giọng “*xời ơi..nói nghe nè, biết hôn..*” vừa thân tình vừa đậm nét Nam bộ của nhỏ D làm tôi cũng nôn nao muốn bay về gặp xem dung nhan đó bây giờ ra sao.

Ngày họp mặt HD ở SG, nhỏ bạn việc không tham dự, biểu thẳng con đi cho biết bạn bè của mẹ nó, Quyên kéo tay nó đến chào mấy dì, tôi nhìn nụ cười lúm đồng tiền của nó sao mà giống D quá, nhỏ réo trong d/t “*bữa nào rảnh NA chạy ra nhà mình nhe, ra đây ngắm biển và ăn tôm cá tươi rói...nhưng nói trước là ngủ hơi bụi đó*”. Dĩ nhiên là tôi không từ chối lời đề nghị này, như ngày xưa tôi đã không từ chối bữa cơm ở nhà D sau buổi tan trường.. Thu xếp mọi việc xong, tôi rủ BT ra Long Hải thăm D, ai dè chị còn nôn nóng hơn tôi nữa khi vội vã ra gặp lại cô bạn thiếu thời ngay sau cuộc họp HD “*thấy thương lắm NA ơi, nó mỏng te như tờ giấy*” (nguyên văn), sơ yếu lý lịch được trích ngang khi nghe nhỏ ti tê trong điện thoại: “*đã nghỉ hưu, hiện dạy Anh Văn tại nhà, một con trai tuổi 26, vừa đi làm vừa đi học, sinh viên Cao Học tại Đại học Kinh tế TP.HCM.*”

Con đường ra thăm D xa hơn tôi tưởng, từ Bà Rịa đi taxi (chỉ có chuyến vô mà không có chuyến ra), băng qua cánh đồng vắng, băng qua ruộng muối, băng qua những khu dân cư thưa thớt, Lộ An trước đây là vùng KTM, không hiểu sao cô bạn nhỏ của tôi lại chọn nơi heo hút này để nghỉ hưu.. Ngôi nhà khang trang với giàn bông giấy màu hồng tươi rực rỡ trong sân và hai cây sứ trổ hoa trắng muốt như là cái mốc để khách nhận diện từ xa. Hai đứa tôi ôm nhau mừng vui thân thiết như chưa hề có mấy mươi năm ngăn cách trước đó, quả đúng như chị BT nói, D *mỏng te*

trong dáng cao gầy, mái tóc ngắn nhuộm màu vàng của nắng biển, vẫn còn nụ cười răng khểnh nhưng hình như mất tiêu má lúm đồng tiền trên gương mặt không còn tròn như thời thiếu nữ...

Nhìn cô bạn lẳng xăng trong cái bếp nhỏ xíu, chắc lâu lắm mới có dịp trở lại nên khá loay hoay bận rộn, khác với cuộc sống bình lặng thường ngày của chủ nhân vốn ăn uống đơn giản... bàn ăn, phòng ngủ, phòng tắm, mọi bày trí trong nhà đều được sắp xếp chu đáo để đón khách bằng tấm lòng quý mến, lẵng hoa sứ trong phòng ngát hương, mấy bông giấy xếp tên vợ chồng tôi trên tấm drap trải giường thật lãng mạn và đầy ẩn tượng, tôi chợt nao lòng khi biết bạn mình đang sống rất cô đơn ở đây, thằng con đi làm xa... Chỉ có mấy tấm hình treo trên tường là ấm cúng, hình D và đám học trò nhỏ, hình D và con lúc mặc áo tốt nghiệp, hình D và ngôi nhà bông giấy đỏ, hình D với gương mặt hồn nhiên bên ngôi nhà cổ năm 17 tuổi...

Chúng tôi có một ngày dạo chơi trên biển, một đêm để nói chuyện tâm tình, thời gian không thể phủ hết những câu chuyện của chúng tôi, nhắc lại quá khứ, kể về những buồn vui trong đoạn đời đầy nghiệt ngã... Đằng sau cái *mỏng te* ấy là một sức mạnh phi thường, D mạnh mẽ hơn tôi tưởng, bạn đã đứng lên bằng đôi chân của chính mình, "*Ru đời chỉ còn mẹ với con*" (TCS), hơn hai mươi năm sống một mình, đi cày nuôi con, bây giờ thằng bé trưởng thành D nghĩ mình đã thông thả.

Nhưng hiện nay... điều làm D bận tâm lo lắng như một cú sốc lớn trong những năm tháng cuối đời, cuộc sống tại làng quê ven biển không trôi êm ả... Bất chợt vào năm 2008, D bị mời lên Ủy Ban Nhân Dân để nghe đọc thông báo, chính quyền lấy đất cho Công ty Du Lịch kinh doanh và cô giáo buộc phải dời đi nơi khác. Ngôi nhà bên bờ biển, mái ngói màu đỏ giữa một vườn hoa, khí hậu mát mẻ, gió biển thổi lồng lộng hoà cùng tiếng ê a của mấy đứa học trò. Mỗi ngày đi bộ ra chợ nhà quê, tôm cá tươi, rau tươi và các món xôi bắp, bánh bò... Buổi chiều đi dạo trên bờ biển nhìn mặt trời lặn. Vào những ngày rằm ngắm trăng qua hàng thù dương. Ôi..! những ngày tháng thật bình an của D...

Đó là một ngày buồn đáng ghi nhớ cho cả cô giáo và học trò. Sẽ chẳng còn lớp học giữa không gian thanh vắng để học trò tha hồ đọc bài thật lớn mà không làm phiền hàng xóm, sẽ chẳng còn giàn bông giấy để lũ nhỏ ngắt hoa chơi bán hàng, sẽ chẳng còn mấy cây nhãn để trèo hái vào mùa nhãn.

Nghe tin bị lấy đất như một cơn Sóng Thần ập xuống mái nhà đè bẹp cô giáo cùng với mấy đứa học trò nhỏ đáng yêu và những ngày tháng bình an của D.

Tiền bạc kety cộp cả đời xây lên một mái nhà sẽ được bồi thường không đủ để đổ cái nền đất và cất lại cái chòi, làm cho cô giáo uất ức, sức khỏe suy tàn nhưng vẫn trấn thủ lưu đồn cầm cự, không bà con, không thân thế, cô giáo thương mấy đứa học trò nghèo vừa quê vừa dốt không nỡ dứt áo ra đi.

Tôi hỏi ND sau khi giải tỏa D sẽ đi đâu, sẽ làm gì với số tiền đền bù ít ỏi trong thời buổi này, bạn bệch bạch rất chân tình “*D thích ở lại đây với đám học trò nhỏ của D, tụi nó nghèo mà ham học, D muốn cho tụi nó chút chữ để dành, D sống đơn giản quen rồi, D thích biển và tình người chơn chất nơi này.. Vậy mà .*” giọng bạn buồn hiu làm tôi xót ruột, ước gì tôi có thể chia sẻ cho bạn được cái mà bạn cần, ước gì tụi mình có một bà tiên như trong truyện cổ tích để D ước gì... Tôi choàng qua đôi vai gầy guộc nhỏ của D mà thương bạn vô cùng “*Đừng lo, tụi mình hết “tam tai” thì hậu vận sẽ tươi sáng, số D luôn may mắn vào phút 89 mà lo gì, hiền ngoan như D thì trời nào bắt khổ mãi sao, yên chí đi nhỏ ơi!*”

Chỉ có chuyến xe duy nhất về thành phố lúc 5g30 sáng, chúng tôi chia tay trong bịn rịn, D đứng nhìn theo, chiếc bóng lẻ loi hắt dài ra đường, tôi khoát tay D và muốn kêu lên, “*hãy vào nhà và đóng cửa nhanh đi*”. Hình dung cô bạn sẽ loay hoay với mấy cái ổ khóa trong nhà ngoài ngõ, cửa trước cửa sau, cửa sắt cửa gỗ... phòng thủ như một pháo đài kiên cố để ngăn kẻ xấu, kẻ gian.

Hình dung căn nhà nhỏ ven biển và cô giáo ở một mình, tự dưng tôi lo sợ vu vơ giữa biển đời sóng dữ. Cầu mong cho bạn tôi có cuộc sống bình yên, có một ngày mai thanh thản.

Ngọc Ánh

SG tháng 3/2011